

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 4 grudnia 2015 r. powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 71.954,99 zł. Żądana kwota stanowiła wartość wypłaconej Beneficjentowi Gwarancji gwarancji kontraktowej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował żądanie co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2010 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (dalej: S.) zawarł z Przedsiębiorstwem Usługowym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dalej: G.) umowę nr (...), której przedmiotem były roboty budowlane w zakresie wykonania ekranów akustycznych w ramach inwestycji pod nazwą „Budowa obwodnicy O. w ciągu drogi krajowej nr (...) na odcinku około 7,8 km” (niesporne).

W dniu 8 września 2009 r. pozwany zawarł z Towarzystwem (...) spółką akcyjną w W. (dalej: A.) Umowę o udzielenie gwarancji kontraktowej w ramach limitu odnawialnego nr (...). Zgodnie z § 1 umowy jej przedmiotem było wydanie wnioskodawcy (pozwanemu) gwarancji kontraktowej (wadialne, należytego wykonania kontraktu, usunięcia wad i usterek) na rzecz wskazanych podmiotów (beneficjentów gwarancji). Następnie w dniu 7 lipca 2011 r. pozwany zawarł z powodem aneks nr (...) do wyżej wymienionej umowy, na podstawie którego powód wyda pozwanemu gwarancje na rzecz S. (§ 1 aneksu). Strony ustaliły sumę gwarancyjną wydanej gwarancji na kwotę 71.654,99 zł (§ 2 aneksu). W związku z zawartym aneksem pozwany uiszczył na rzecz powoda opłatę za udzielenie gwarancji w wysokości 6.048 zł (umowa – k.29-31, aneks – k.32, OWU – k.68-73, potwierdzenie uiszczenia opłaty – k.128).

Powód poinformował S. o udzieleniu gwarancji i warunkach, które należy spełnić w przypadku ubiegania się o wypłatę odszkodowania (gwarancja – k.33).

Pismem z dnia 26 sierpnia 2014 r. S. wezwał G. do wykonania prac poprawkowych w zakresie wymiany wypełnień ekranów akustycznych (pismo – k.37-38).

W dniu 17 listopada 2014 r. S. wezwał powoda do zapłaty gwarancji w kwocie 71.954,99 zł. Wskazał, że pozwany pomimo wezwania, w którym określono rodzaj uchybień i termin ich usunięcia nie wykonał tego zobowiązania (wezwanie – k.34-35).

W dniu 1 grudnia 2014 r. powód poinformował S. o wypłacie na jego rzecz kwoty 71.954,99 zł z tytułu gwarancji (pismo – k.74, potwierdzenie wypłaty – k.75).

W dniu 3 grudnia 2014 r. powód poinformował pozwanego o wypłacie kwoty 71.954,99 zł na rzecz S. i wezwał do zwrotu tej kwoty. Następnie ponowił wezwanie pismem z dnia 17 września 2015 r. (wezwanie – k.76, 77-78).

W odpowiedzi na drugie wezwanie, pozwany stwierdził, że nie było podstaw do żądania przez S. wypłaty sumy gwarancyjnej, albowiem pozwany nie odmówił przystąpienia do usunięcia wad. Podniósł, że chce zawrzeć ugodę (pismo – k.129).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty z akt sprawy, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd oddalił dowód z przesłuchania stron na podstawie art. 299 k.p.c. Sąd uznał, iż nie istnieją niewyjaśnione okoliczności, które wymagałyby przeprowadzenia wskazanego dowodu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części tj. co do kwoty 71.954,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Powód dochodzi od pozwanego zwrotu kwoty 71.954,99 zł wypłaconej na rzecz beneficjenta gwarancji. Powód ma roszczenie o zapłatę od pozwanego w oparciu o przepis art. 3531 k.c. Wskazać bowiem należy, iż łącząca strony umowa należy do kategorii tzw. umów nienazwanych.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył zasady. Pozwany zarzucił, że aneks do umowy został wydany bez podstawy prawnej oraz że nie został podpisany przez żadną ze stron.

Odnosząc się do tych zarzutów wskazać należy, że aneks, pomimo że tak nazwany w tym przypadku był osobną umową niezwiązaną z umową o udzielenie gwarancji kontraktowej w ramach limitu odnawialnego nr (...). Z tych względów sam w sobie stanowi podstawę prawną. Słusznie jednak pozwany podniósł, że z załączonego aneksu (umowy) nie wynika, że został on podpisany. Niemniej fakt uiszczenia przez pozwanego opłaty prowizyjnej (k.128) za tę właśnie umowę świadczy dobitnie o tym, że pozwany zaakceptował warunki gwarancji. Powyższe potwierdza również fakt, że w piśmie pozwanego (k.129) będącego repliką na wezwanie do zapłaty, pozwany nie tylko nie zaprzeczył, ale wręcz potwierdził łączący strony stosunek prawny podnosząc, że dąży do ugodowego rozwiązania sporu w sprawie związanej z gwarancją.

Pozwany zarzucił także, że nie było podstaw do wypłaty gwarancji. Ten zarzut również nie może się ostać. Jak wynika z treści § 9 pkt 1 i 2 OWU wypłata z tytułu gwarancji nastąpi zgodnie z jej treścią na podstawie pisemnego wezwania beneficjenta gwarancji do zapłaty. Do wezwania należy dołączyć oświadczenie o niewłaściwym wykonaniu zobowiązania przez wnioskodawcę. Z dokumentów załączonych do niniejszego pozwu wynika, że wezwanie S. do wypłaty gwarancji spełniało wszystkie wymogi formalne określone w Gwarancji (k.33) i OWU (k.68-73). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II CSK 388/15, LEX nr 2032318) stwierdził, że sens prawny gwarancji ubezpieczeniowej polega na przyjęciu przez gwaranta zobowiązania do zapłaty gwarantariuszowi świadczenia pieniężnego w postaci sumy gwarancyjnej w razie wystąpienia wypadku gwarancyjnego, w szczególności w przypadku niespełnienia świadczenia przez dłużnika ze stosunku podstawowego. Natomiast Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 13 marca 2013 r. (sygn. akt I ACa 1383/12, LEX nr 1438009) wskazał, że cechą charakterystyczną gwarancji nie jest przejęcie zobowiązań dłużnika, lecz przejęcie ryzyka transakcji, które ponosi wierzyciel. Służy ona do wyrównania beneficjentowi szkody, które to roszczenie staje się wymagalne z chwilą niespełnienia przez osobę trzecią, za której zachowanie udzielono gwarancji, świadczenia lub niezaciągnięcia przez nią zobowiązania. Oznacza to niezrealizowanie się skutku, za który udzielono gwarancji. (por. uchw. Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna, z dnia 16 kwietnia 1993 r. III CZP 16/93 - OSNC 1993/10/166 oraz uchw. Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1995 r. III CZP 66/94 - OSNC 1995/10/135).

Z tych względów wobec uznania, iż była podstawa do wypłacenia gwarancji Sąd orzekł w pkt I na podstawie art. 3531 k.c.

W pkt. II i III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., 482 § 1 k.c. w ten sposób, że odsetki za opóźnienie zasądził od dnia 16 grudnia 2014 r.. Jak wynika z treści wezwania pozwany został zobowiązany do zapłaty należności w terminie siedmiu dni od daty otrzymania pisma (k.76). Pozwany otrzymał wezwanie 8 grudnia 2014 r. (k.76). Zatem zasadnym było zasądzenie odsetek za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2014 r., a nie jak wnosił powód od dnia 11 grudnia 2014 r.

Zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie nie zmienia nic w zakresie kategoryzacji odsetek, zwłaszcza wobec zmiany, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. w związku z art. 2 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.). Porównanie treści przepisu art.481 § 1 i 2 k.c. obecnie obowiązującego do tego obowiązującego do 31 grudnia 2015 r. skłania do wniosku, iż również poprzednio obowiązywały ustawowe odsetki za opóźnienie. W art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. była mowa, iż jeżeli dłużnik opóźnia

się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. W § 2 wskazane jest, iż jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zestawienie tych dwóch przepisów każe przyjąć, iż również przed 1 stycznia 2016 r. istniała instytucja ustawowych odsetek za opóźnienie. Zmiana zaś od 1 stycznia 2016 r. dotyczy kwestii sposobu obliczania ich za ten okres. Oczywiście za okres poprzedzający tę datę odsetki za opóźnienie obliczane są w wysokości obowiązującej w konkretnej dacie opóźnienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Za wygrywającego sprawę należy uznać powoda, który uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Na należne mu od pozwanego koszty składają się poniesiona opłata sądowa od pozwu – 3598 zł i wynagrodzenie pełnomocnika – 3600 zł oraz opłata od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych wszystkich względów sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.